

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Wygoda (przewodniczący)

SSN Piotr Sławomir Niedzielak (sprawozdawca)

Ławnik Grzegorz Swaczyna

Protokolant starszy sekretarz sądowy Anna Tarasiuk

w sprawie sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) A. B. ,

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na posiedzeniu w dniu 17 września 2019 r.

zażalenia wnioskodawcy R. M.

na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w (...)

z dnia 30 listopada 2018 r., sygn. akt ASDo (...)

o odmowie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej za czyn z art. 231 k.k.

postanawia:

- 1. utrzymać w mocy zaskarżoną uchwałę,**
- 2. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w (...) uchwałą z dnia 30 listopada 2018 r., sygn. akt ASDo (...), po rozpoznaniu wniosku pełnomocnika z urzędu R. M. , odmówił zezwolenia na pociągnięcie sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) A. B. do odpowiedzialności karnej za to, że: w dniu 7 lutego 2017 r. w sprawie o sygn. akt II AKzw (...) zawisłej przed Sądem Apelacyjnym w (...) utrzymała w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w K. odmawiające R. M. udzielenia przerwy w odbywaniu przez niego kary pozbawienia wolności mimo, że

w warunkach zakładu karnego nie może on jako osoba niepełnosprawna poddawać się rehabilitacji, nie może poddać się leczeniu stomatologicznemu, a nadto jedynie pobyt na wolności pozwoli mu odzyskać od dłużników należne mu środki, które pozwolą mu zabezpieczyć rodzinę na rzecz, której nie świadczy alimentów, a odmowa udzielenia mu przerwy w leczeniu utrzymana przez SSA A. B. grozi nieodwracalnymi skutkami negatywnymi w jego zdrowiu, a także pozbawia rodzinę należnych do utrzymania środków do życia, tj. za czyn opisany w art. 231 k.k.

Na uchwałę tę wniósł zażalenie R. M.. Zarzucił uchwale – brak realizacji osobistego prawa do uczestnictwa w czynnościach, celem złożenia danych i dowodów uzasadniających wnioski, z wykorzystaniem izolacji R. M. , według wytycznych w adekwatnej sytuacji, uzasadnienia wyroku SN o sygn. akt III CSK 12/12.

Sąd Najwyższy Izba Dyscyplinarna zważył co następuje:

Wywiedzione zażalenie nie jest trafne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza zaskarżonej uchwały, przez pryzmat podniesionych przez skarżącego zarzutów, w konfrontacji z czynnościami dokonanymi przez Sąd Okręgowy w G. oraz Sąd Apelacyjny w (...), nie daje podstawy do zakwestionowania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd odwoławczy w składzie orzekającym jednego sędziego, którym była SSA A. B. , w pełni wykonał obowiązki określone w art. 433 k.p.k., w zw. z art. 1 § 2 Kodeksu karnego wykonawczego, co jasno wynika z obszernego uzasadnienia postanowienia, które wydał. Rozważył w sposób swobodny wszystkie zarzuty i wnioski zawarte w wywiedzionym przez R. M. zażaleniu, dokonując wyczerpującej, trafnej wykładni art. 153 § 1 i 2 k.k.w. i zweryfikowała pozytywnie prawidłowość poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń i podjętego na ich podstawie rozstrzygnięcia o braku, w okolicznościach faktycznych sprawy, wskazanych w przywołanych przepisach przesłanek do udzielenia R. M. przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności.

Podkreślić należy, że katalog przesłanek zawartych w 153 § 1 k.k.w. jest zamknięty – podstawę udzielenia przerwy stanowi wyłącznie choroba psychiczna

lub inna ciężka choroba uniemożliwiającej wykonywanie kary, tj. taki stan skazanego, w którym umieszczenie go w zakładzie karnym może zagrażać życiu lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo. Sądy obu instancji wykazały, że R. M. na takie choroby nie cierpi i dowiodły, że nie zachodzą również ważne względy rodzinne lub osobiste, o których mowa w art. 153 § 2 k.k.w., to jest nie zachodzi taka sytuacja, która wymagałaby bezwzględnej czasowej obecności skazanego na wolności.

Trzeba jednocześnie podnieść, że argumentacja wnioskodawcy dotycząca niezapewnienia mu przez Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w (...) możliwości osobistego udziału w posiedzeniu, na którym wydano zaskarżoną uchwałę jest oczywiście niezasadna. Należy podkreślić, że wskazania zawarte w przywołanym przez skarżącego wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2012 r. III CSK 12/12 dotyczą całkowicie odmiennej sytuacji faktycznej i prawnej. Nie mogą mieć zatem zastosowania w przedmiotowej sprawie. Wystarczy przypomnieć, że R. M. jest reprezentowany przez pełnomocnika wyznaczonego z urzędu, wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej ze swej istoty inicjuje wyłącznie czynności incydentalne w postępowaniu karnym, nie zaś postępowanie cywilne w przedmiocie rozpoznania powództwa, a z przepisu art. 80 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych wynika wprost, że obecność wnioskodawcy na posiedzeniu przed sądem dyscyplinarnym rozpoznającym wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej nie jest obligatoryjna i nie ma obowiązku zapewnienia mu udziału w takim posiedzeniu, nawet wówczas, gdy terminie takiego posiedzenia jest pozbawiony wolności. Wypada także zauważyć, że wnioskodawca miał nie tylko możliwość, ale i obowiązek przedstawienia wszystkich koniecznych dowodów i informacji już przy złożeniu wniosku, zaś Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w (...) dysponował aktami postępowania wykonawczego, które zawierały wszystkie niezbędne dokumenty do oceny zachowania sędziego A. B. przez pryzmat normy art. 80 § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych. W toku postępowania odwoławczego nie ujawniły się również żadne nowe okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na rozstrzygnięcie w

przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego A. B. do odpowiedzialności karnej.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy uchwalił jak na wstępie.